

V Praze

Naše třída, 1. ME se 22. dubna vydala na dějepisnou exkurzi do Prahy, do Armádního muzea na Žižkově. Nakonec ale nezůstalo jen u ní. Cesta vlakem byla dobrá a zábavná. Nejvíce se nám asi líbilo, jak nám skupinka důchodců, ale i další cestující, museli uvolnit místo. Jo když někdo nemá na místenku...

Po příjezdu do našeho hlavního města nás paní učitelka Fidlerová nejdříve zavedla do staré budovy nádraží a museli jsme se obdivovat secesní architekturu (nádraží však již volá po rekonstrukci). A potom vzhůru na Žižkov, do muzea. Ale vždyť budovu muzea jsme již minuli a stále stoupáme. Kde se vzal takový kopec? A již vidíme vrchol a na něm někdo sedí na koni. To je přece Jan Žižka z Trocnova a dějepisné opakování začíná. Následně se snažíme o postavení vozové hradby, to se ale nedaří, tak snad jen zeď. Následuje nebezpečné klesání (přece nepůjdeme po oficiální cestě) a přistání před muzeem. A tam je již plno. Některé pražské školy měly stejný nápad – bohužel jen chlapecké, takže žádné podívání a navázání kontaktů. Všechny předbíláme, my jsme totiž nahlášená výprava, a již se rozhlížíme po muzeu. Tři expozice, tak to rychle sfouknem. Ale ne, v prvním sále (1914-18) si musíme opakovat zavraždění Ferdinanda, legie a opět připomínání, že 28. října byla vyhlášena samostatnost. Nás ale spíše zajímají makety zbraní. Ve druhém sále (1918-38) má paní učitelka ještě posilu – muzejní kustod se předvádí se svými znalostmi a nás přitom zaujal model bunkru v řezu. Kustod nás doprovází i do třetího sálu (1938-45) a s paní učitelkou si notují před expozicí Gabčíka a Kubiše. Tak a dál již nic není, expozice končí, tak bude již rozchod? Vždyť i paní učitelka se od rána zmiňuje o jakýmsi Václavovi a že se na něho moc těší. Ale zrada, jedná se o svatého Václava a výstavu v Národním muzeu. Stálo nás to 30 korun a za ně jsme viděli 8 různých biblí a jednu stříbrnou bustu. Někteří jsme to sfoukli za 5 minut, ale někteří tam byli skoro půl hodiny. Ne že by je to tak zajímalo, ale doprovázeli paní Fidlerovou. Chudáci. A další Václav byl již ten očekávaný. Pod jezdeckou sochou jsme se dočasně rozloučili a následoval „rozchod“. A ten byl parádní. Skoro všichni jsme šli do „mekáče“ na oběd a potom do New Yorku na nákup „dnešní módy“. Ještě pár postranních uliček, prohlédnout pár zajímavých krámků a s velkým předstihem se skoro v plném počtu scházíme u Václava a čekáme na ostatní. Je zde i mnoho děvčat z nejrůznějších zemí, a tak máme co obdivovat. Po příchodu paní učitelky jdeme na nádraží, usedáme do vlaku a opět se můžeme prokázat platnými místenkami a základní škola nám musí ustoupit. Cesta začíná dobře, že dveře na chodbu nedovírají, nám snad ani nevadí. Ale nastává zvrát. Smrad z toalety. Nesnesitelný. Klimatizace nepomáhá, otevřená okénka nepomáhají, omluvy průvodčího nepomáhají a víte co pomohlo? Česká Třebová a přestup do jiného vlaku. To se mě ale již netýká, mamka mě vyzvedává na nádraží a domů jedu autobusem.

Míša Chromec (ale za pomoci, donucení a následné cenzury p. uč. Fidlerové)